

— Нека всички хора въ царството бждатъ щастливи. Кажете туй на царя, като се събуди, — рече джуджето.

— Прието, — каза министърътъ. — Ами за себе си нищо ли не искашъ?

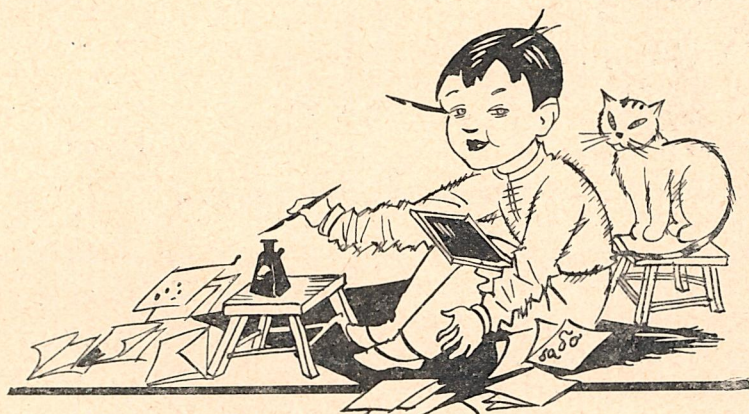
— За мене ли? — промълви бѣлобрадото човѣче и се замисли. — А че оня день катеричката настѣпи гребенчето ми и го счупи. Ако мога да получа едно ново гребенче, да си вчесвамъ сутринъ брадичката, ще бжда много благодаренъ.

Дали стариятъ царъ изпълни волята на своя спасителъ и

дали направи всички хора въ царството си щастливи — това никой не знае. Въ всѣки случай, малкиятъ магьосникъ си отиде въ гората съ едно чудесно златно гребенче, цѣло обсипано съ скъпоценни камъни.

Тамъ джуджето остана да живѣе още много години въ шоколадената си кѣшничка и да помага на птицитѣ и на животнитѣ, а понякога дори и на хората. И дветѣ сребърни звънчета на обущата му дрънкаха и се смѣха — дрънкаха и се смѣха — като пѣещи поточета срѣдъ омайната тишина.

Светославъ Минковъ

ПИСМО ДО БАБА

Скоро дайте ми писалка,
листъ, мастило и бѣлъ пликъ!
Ще напиша азъ на баба,
че съмъ вече ученикъ;
че съмъ въ първо отдѣление
и седа на първи чинъ.

Ще ѝ пиша, че другаря
ми се казва Веселинъ.

Нека види, че азъ зная,
какъ се пише а, бе, ве,
ще ѝ пиша азъ, че зная,
колко правятъ две и две.

Стефанъ Ив. Стояновъ